

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év október hó 2. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

A bűnszervezet tagjaként, jelentős mennyiségű kábítószerre kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. év október hó 16. napján kihirdetett 14.B.913/2006/45. számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a**.

A vádlott cselekményét társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősíti (az elbíráláskor hatályos Btk. 282/A. (1) bekezdés III. tétel és (3) bekezdés, Btk. 20.§ (2) bekezdés).

A vádlott főbüntetését 10 (tíz) évi fegyházbüntetésre enyhíti.

A bűnszervezetre utalást és a feltételes szabadságra bocsátást kizáró rendelkezést mellőzi.

A vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összegét 48.000 (negyvennyolcezer) forinttal mérsékli s így 2.881.420 (kétmillió-nyolcszáznyolcvanegyezer-négyszázhusz) forintot köteles megfizetni az államnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Bíróság a 2007. év október hó 16. napján kelt ítéletével vádlottat bünszervezet keretében jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés bűntette miatt 12 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a főbüntetés jelentős súlyosításáért, a vádlott és védője a tényállás téves megállapításáért és felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.631/2006/9. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben súlyosabb büntetést szabjon ki.

A fellebbezések alapján a másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülvizsgálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást és megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítékokat a lehetséges körben összegyűjtötte.

A felderítésnek komoly nehézségei voltak, mert egyes lényeges bizonyítékok az 1-es terhelő tanú vallomása csupán a jogsegélyegyezmény segítségével, a tanúvallomásról készült videofelvétel megküldésével állt a perbíróság rendelkezésére, aki időközben már elhalálozott; 2-es tanú a külföldi hatósággal vádalkut kötött, majd felmentették az ügyben való részvétele miatt emelt vád alól, továbbá a 3-as és 4-es személye az eljárás során nem volt felderíthető.

Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság a tényállást a közvetett bizonyítékok egyenként és összességében történt értékelése alapján a logika szabályainak maradéktalan betartásával mérlegelte.

Helyesen és részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el a tényállás megállapítása során és részletesen kifejtette, hogy az egyes közvetett bizonyítékok hogyan kapcsolódnak a felmerült többi, a bűnösség irányába ható bizonyítékkal.

A másodfokú bíróság egyetlen eljárási szabálysértést észlelt, nevezetesen azt, hogy a kábítószer hatóanyagtartalmának megállapítását az elsőfokú bíróság a vegyészszakértőre bízta, holott a lefoglalt kábítószer a kanadai hatóságnál maradt így az nem állt sem a nyomozati, sem a bírósági eljárás során a hatóságok rendelkezésére.

Az általánosan elfogadott és követett ítélkezési gyakorlat szerint a Be. 99. §. (1) bekezdés értelmében a szakértőt akkor kell alkalmazni, ha a bizonyítandó tény megállapításához vagy megítéléséhez különleges szakértelem szükséges.

Az adott ügyben annak a ténynek a megállapítása, hogy a Kanadába kijuttatott 3000 kg heroinnak 1999 és 2000 évben a feketepiaci legkisebb hatóanyagtartalma mennyi volt - figyelembe véve - a BSzKI táblázatot - nem a vegyészszakértő, hanem a bíróság feladata lett volna, mert ez becsléssel állapítható meg, és a bíróság maga vonhat le olyan következtetést, nevezetesen azt, hogy a jelentős mennyiség alsó határát a 3000 kg herion hatóanyagtartalma 1500-szorosan haladta meg. Ez az eljárási szabálysértés azonban nem hatott ki az ügy lényegére, s a szakértői vélemény alapján a bíróság a tényeket alapvetően helyesen állapította meg.

Az ügyészség képviselője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok kifogástalan értékelésével megalapozott tényállást állapított meg és e tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott bűnösségére. Úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság a vádirati tényállás szem előtt tartásával helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlott nemzetközi bűnszervezet keretén belül tevékenykedett, ahol érvényesültek az alá és fölérendeltségi viszonyok, még akkor is, ha az egyes elkövetőknek nem volt tudomásuk a szervezet pontos felépítéséről.

Ezzel összefüggésben az ügyész utalt arra, hogy a bűnszervezet megítélése szempontjából az elsőfokú bíróság helyesen helyezkedett arra a jogi álláspontra, hogy a Btk. 2. §-ának figyelembevételével az **elkövetéskor** hatályban volt törvény alkalmazása volt indokolt, melynek során az 1998. év LXXXVII. tv. 34. §-ával módosított Btk. 137. §. 8. pontja szerinti bűnszervezet megállapíthatóságát vizsgálta, és eszerint nem tévedett, amikor a bűnszervezet keretében elkövetettnek minősítette a cselekményt.

A vádlott védője vitatta a tényállás megalapozottságát és hivatkozott arra, hogy az ítélet több megalapozatlansági hibában is szenved, a Be. 351. § (2) bekezdésének c./ pontja alapján a tényállás ellentétes az iratok tartalmával, és a d./ pont szerint a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Nem nyert bizonyítást, hogy a vádlott 1999. év második felében nagy mennyiségű hasisgyanta birtokába jutott.

Az ítélet 4. oldal 2. és 4. bekezdésében tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 1999. második felétől a vádlott telefonon és telefaxon tartott kapcsolatot 2-es tanú a birtokába került hasisgyanta értékesítése céljából, ugyanis Kanadában **fel nem** derített időpontban és körülmények között bútorkereskedői feladatokra, **kizárólag kábítószer csempészeti feladatok** lebonyolítására alapították a B. Ltd. elnevezésű céget, amelynek képviselője a 2-es tanú volt.

Ezzel szemben az iratok nem tartalmaznak olyan adatokat, amelyek azt bizonyítanák, hogy a vádlottnak erről a cégalapításról pontos tudomása lett volna, sőt a **kizárólagos** megállapítással szemben az igazolható, hogy a bútorszállítás nemcsak a kábítószer továbbítása érdekében történt, mivel a négy szállításból csak a 2. és a 4. szállítás volt összefüggésbe hozható a kábítószer kijuttatásával.

Az ítélet 27. oldalán található telefonkapcsolatok pedig egyértelműen nem bizonyítják, hogy a szállítások lebonyolítását megelőző időszakban a vádlott és a 2-

es tanú között a kábítószer szállítással összefüggésben telefonkapcsolat lett volna, mivel ebben az időszakban a vádlott Angliában tartózkodott.

A védők hivatkoztak arra is, hogy egyetlen komoly bizonyíték 2-es tanú vallomása, de ez a vallomás nem következetes, tele van ellentmondással és valóságtartalma egyéb bizonyítékkal nincs is alátámasztva. Ezért kérték, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből rekessze ki 2-es tanú vallomását és eltérő tényállást állapítson meg.

A védelmi érvelések lényegében az elsőfokú eljárás során előadott védekezéseket ismételtek meg. Kitértek arra, hogy a telefonhívások, megbeszélések, melyek a vádlott 5-ös és 2-es tanú között történtek nem alkalmasak és nem elégségesek, hogy a kábítószer utaztatásának lebonyolítását, annak részleteit kitárgyalják telefonon így azok nem is szolgálhatnak bizonyítékkul. A 4-es nevű amerikai állampolgár már 1999. év március hó 17. napján szándékozott megvásárolni az 1-es Kft-t, ami a 2-es Kft-n keresztül 3-as tanú közreműködésével le is bonyolódott, és a vádlott csupán 4-es tanúnak akart segíteni a raktárbérléssel. A tényállás tehát téves ténybeli következtetésben alapul abban a részében is, hogy a kábítószer a Budapest, XII. kerületi raktárban helyezték a bútorokba (ítélet 12. oldal. 3. bekezdés), mert a tanúk (6-os, 7-es) nem tartották kizártnak a konténerek felnyitását, a magyar plombák és vámzárak meghamisíthatóságát. A konténerek Magyarország és Kanada között ugyanis több ezer kilométer utat tettek meg, így azt kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett, hogy a kábítószer Magyarországon helyezték a bútorokba. A 8-as tanú sem volt, biztos abban, hogy a vádlottal beszélt, s e körben a vallomása több ponton ellentmondásos volt.

A tanúk vallomásai - a védelem szerint nem szolgáltak bizonyítékkul a vád megerősítésére, különösen 2-es tanú vallomásának hiteles leirata, a fordítása is kifogásolható volt.

A jogi minősítéssel kapcsolatban a védők a kereskedői minőség megállapítását kifogásolták és hivatkoztak a BH. 2005. év 418. számú eseti döntésére, mely szerint a vádlott cselekménye legfeljebb a forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletét valósította meg. Támadtak továbbá a bünszervezet keretében történt elkövetést.

Álláspontjuk szerint az ítélet indokolásában (ítélet 33. oldal) kifejtettek szerint sem állapítható meg a bünszervezetben elkövetés ténye sem. Az elsőfokú bíróság ugyanis maga rögzítette azt, hogy „a vádlott még nem vált a bünszervezet tagjává”, de azt sem határozta meg, hogy kikből állt a bünszervezet és az alá-fölérendeltségi személyi kapcsolat sem volt tisztázott.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből, a kábítószer mennyiségéből, a jellegéből vont le olyan téves ténybeli következtetést, hogy a vádlott egy jól összehangoltan működő bünszervezetben tevékenykedett.

A fentiekben részletezettek alapján a védők elsősorban a vádlott felmentését, másodsorban a büntetés jelentős enyhítését kérték.

_____ 0 _____

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések alapján felülbírált az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és azt általában megalapozottnak találta, de észlelte, hogy egyes megállapításai megalapozatlanok, mert azok a Be. 351. § (2) bekezdésének a./, c./ és d./ pontjai alapján nincsenek kellően felderítve, ellentétesek az iratok tartalmával és a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

E részbeni megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt. A Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján a másodfokú bíróság a tényállást így az alábbiak szerint helyesbítette:

1. Az ítélet 4. oldalának 2. és 3. bekezdésében írt megállapításokat mivel azok bizonyítékokkal alá nem támasztott következtetések voltak a tényállásból kirekesztette.

A kirekesztés indokai a következők: Az iratok tartalma alapján nem állapítható meg, hogy Kanadában a B. Ltd. elnevezésű a város székhelyű céget kizárólag kábítószer csempészeti tevékenységre alapították. Nem bizonyított az a tény sem, hogy a vádlott tudomással bírt volna arról, hogy a cég az említett bűncselekmény lebonyolítására jött volna létre, mivel e cégnek kábítószer nélkül is szállítottak Magyarországról bútorokat, és kábítószert csak a második és negyedik szállítmányban találtak.

2. Az ítéleti tényállás 4. oldal 3. bekezdése teljesen felderítetlen tényről állít, és a vádlott valamint 2-es tanú kapcsolatából téves ténybeli következtetést vont le. Az ítéleti tényállás 4. oldal 3. bekezdését ezért a tényállásból teljes egészében kirekesztette.

Az eljárás során ugyanis nem sikerült felderíteni, hogy az 1999. év december hó 7. napján és 2000. év január 13. napján történt két kábítószer szállítás során mely személyek voltak alá- és fölérendeltségi viszonyban egymással, a feladatokat milyen módon osztották meg, kik álltak a szervezet élén, kiknek és milyen utasításai alapján jártak el, kik voltak azok a személyek, akik a kábítószer továbbszállítását és értékesítését, mint a bűnszervezet tagjai megvalósították.

3. A kábítószer hatóanyagtartalma mivel az Kanadában került lefoglalásra csak **becsléssel** állapítható meg, mely szerint az ítéleti tényállás 6. oldal 4. bekezdésében írt és az ítélezési gyakorlatban elfogadott számítás szerint a lefoglalt 3 tonna kannabisz gyanta, jelentős mennyiségű kábítószernek minősül, melynek hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát 1500-szorosan haladta meg.
4. A vádlott személyi körülményei kiegészítésre szorultak azzal, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Az így helyesbített és kiegészített tényállás teljes egészében megalapozottá, és a felülvizsgálatra alkalmassá vált (Be. 351. § (1) bekezdés).

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

_____ 0 _____

A felmentésre irányuló fellebbezéseket a másodfokú bíróság alaptalannak találta.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a védelem azon hivatkozásával, hogy egyetlen bizonyíték sem bír önálló bizonyító erővel, de 2-es tanú vallomása még a fordítás és a hanganyag kifogásolható minősége ellenére is kellő bizonyítékkul szolgált, hiszen ezt a vallomást objektív bizonyítékok, a vádlott és 2-es tanú telefonbeszélgetései megerősítik. A videoszalagra rögzített vallomásban 2-es tanú kitért arra, hogy Nagy-Britanniából magát Dave-nek nevező személy által kezdeményezett hívás és törvényesen lehallgatott beszélgetés valószínűsíthető hívója a vádlott volt. Az sem tekinthető véletlennek, hogy a 2-es tanú híváslistája alapján a vádlottal az első szállítmány feladása előtti napon 1999. év december 6-án 14 óra 09 perckor, majd 3 nappal később 1999. év december 9-én 14 óra 35 perckor, a második szállítmány után pedig Angliából 2000. év január 3. napján 11 óra 33 perckor került sor a beszélgetésre. E vallomás szerint a vádlott kapcsolatban állt a 2-es tanú üzlettársával is, az 5-ös és a vádlott között, a híváslisták alapján megállapítást nyert, hogy 1999. év október hó 13. napján október hó 14. napján, október hó 20. napján szintén telefon beszélgetésre került sor.

Ezek a közvetett bizonyítékok összekapcsolhatók a magyarországi tanúk vallomásaival, amelyek közül kiemelkedik 8-as tanú vallomása, aki határozottan állította, hogy a bútorszállítmány ügyintézése során akivel telefonon beszélt, a vádlott volt, és ezt a tényt az okmányokra is rávezette.

E bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság ténybeli következtetéssel helyesen állapította meg a vádlott bűnösségét, a másképpen történés lehetősége kizárható, mivel a vádlott részéről az általa hivatkozott az ártatlanságát bizonyítandó tanúk személyéről is beigazolódott, hogy a megnevezettek ismeretlenek, sem 3-as tanú, sem 4-es tanú, sem a 9-es tanú személye nem volt felderíthető.

A cselekmény jogi minősítését a védelem két oldalról támadta. Egyrészt kifogásolta a Btk. 137. §-a 8. pontjának a bűnszervezetben elkövetettkénti minőség megállapítását, másrészt a cselekményeknek kereskedéssel elkövetett befejezett alakzatkénti minősítését.

Álláspontjuk szerint a vádlott cselekménye a BH.2005.418. számú jogesetre figyelemre legfeljebb forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette kísérleteként lenne értékelhető.

E két minősítés megváltoztatása esetén lényegesen enyhébb büntetés kiszabását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla a vádbeli cselekmény jogi minősítésének elbírálása során mindenképp azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 2. §-a értelmében az elkövetéskori vagy az elbíráláskori törvény rendelkezései szerint bírálta-e el.

Ez a tény az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából ugyan egyértelműen nem derül ki, de a bűnszervezet megállapításával összefüggésben a tényállásban erre vonatkozóan az **elkövetés idején** hatályos Btk. 137. § 8. pontjában foglalt bűnszervezet törvényi fogalmát részletezi.

A Btk. 2. §-ának átfogó vizsgálata azonban az adott ügyben elkerülhetetlen volt, mert el kellett dönteni, hogy a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint, vagy az elbíráláskor hatályban lévő új törvény szerint kell-e elbírálni, ha az utóbbi enyhébb rendelkezéseket tartalmaz.

A másodfokú bíróság e két idevonatkozó törvény egybevetése alapján azt állapította meg, hogy **összességében** a vádlotti cselekményre nézve az elbíráláskor hatályban lévő törvény az enyhébb. Ennek alapja az, hogy az 1999. és 2000. évben hatályos 1993. évi XVII. törvény 282. § (2) bekezdésének III. fordulata szerinti és az (5) bekezdés a./ pontja szerint minősülő forgalomba hozatallal, illetve kereskedéssel jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntetnének megvalósítása esetén a büntetés **tíz évtől** tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő.

Ezzel szemben a 2003. évi II. törvény 20. §-ával módosított és 2003. év március hó 1. napjától hatályban lévő Btk. 282/A. § (3) bekezdése szerint a jelentős mennyiségű kábítószerrel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetési tétele öt évtől tizenöt évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

Ebből egyértelműen csak az következik, hogy a jelenleg hatályban lévő törvény az enyhébb tehát a vádlott cselekményének elbírálásakor a hatályos törvény rendelkezései az irányadók a bűnszervezet fogalmának meghatározása szempontjából is.

A bűnszervezet törvényi fogalmát, annak meghatározását első ízben az 1997. évi LXXIII. törvény 9. §-a iktatta be - 1997. év szeptember hó 15. napjával kezdődő hatállyal - a Btk. 137. §-a 7. pontjaként.

Az 1998. évi LXXXVII. törvény 35. §-a - 1999. év március hó 1. napjával kezdődő hatállyal - a Btk. 137. § 8. pontjában a bűnszervezet meghatározását módosította.

A 2001. évi CXX. törvény 19. §-ának (5) bekezdésével módosított - 2002. év április hó 1. napjától jelenleg is hatályos rendelkezése szerint „bűnszervezet: három vagy több személyből álló, **hosszabb időre** szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése”.

A 4/2005. évi Büntető jogegységi határozat követelményként írja elő, hogy a bűnszervezetben elkövetés megállapításához az elkövető átfogó tudattartalmának vizsgálata szükséges, és a feltárt bizonyítékokból a következtetést megalapozó tényeket a tényállásban kell megállapítani.

A bűnszervezet keretei közötti elkövetést a végrehajtás körülményeiből, a konkrét magatartás láncolatos jellegéből, az előreláthatóan bekövetkező eseményeiből lehet következtetni, de azzal a feltétellel, hogy az elkövető a bűnszervezetbeni elkövetést felismerte. A hatályos törvény a korábbi a 2001. évi CXXI. törvény 19. § (5) bekezdésével módosított és 2002. év április hó 1. napjától hatályos szabályozástól eltérően nem a belső, hanem olyan külső tárgyi ismérveit határozza meg, amelyek a kívülálló számára is felismerhetőek.

A bűnszervezet fogalmi elemei megállapíthatóságának feltétele a „hosszabb időre szervezett” kitétel is.

Az adott ügyben a Fővárosi Főügyészség az NF.4838/2002. számú vádiratában bűnszervezetre utaló tényeket nem jelölt meg, csupán a bűnszervezet **elkövetéskori** törvényi fogalmát rögzítette, és ugyanezt tette az elsőfokú bíróság is a tényállásában.

Az ítélet indokolásában pedig elmulasztotta annak magyarázatát, hogy milyen ismérvek alapján következtetett arra, hogy a vádlott tudata átfogta a bűnszervezetben elkövetést, és milyen tárgyi ismérvek alapján állapította meg ezt a rendkívül súlyos minősítő körülményt.

A vádhatóság és az elsőfokú bíróság a bűnszervezet fogalmi elemeinek megállapíthatóságához szükséges bizonyítékokat nem tudott és nem is tudhatott megjelölni, mert a bizonyítás anyagában ilyen bizonyítékok nem álltak a bíróság rendelkezésére.

Minthogy az elsőfokú bíróság a 4/2005. Büntető Jogegységi Határozatában előírt következményeknek nem tett eleget, a bűnszervezet fogalmát csak általában a törvényi fogalom meghatározás szerint határozta meg, a vádlott tudattartamát nem vizsgálta meg abból a szempontból, hogy a bűnszervezet tárgyi sajátosságait felismerte-e. Ezért a másodfokú bíróság a bűnszervezetben való elkövetés megállapítását mellőzte.

A másodfokú bíróság továbbá utal arra, hogy konkrét tényeket a vádirati tényállás nem is tartalmaz, így e körben a bíróságnak a vádirati tényálláshoz kötöttség miatt nem is volt mit bizonyítania.

Helyesnek találta a védelmi érvelést a másodfokú bíróság abban is, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a vádlott cselekménye nem kereskedésnek csupán forgalomba hozatalnak tekintendő. Az elsőfokú bíróság az ítélet 32. oldalának 4. bekezdésében lényegében a forgalomba hozatalt indokolta, amikor megállapította, hogy ez a magatartás minden olyan magatartásformát magába foglal, amely elősegíti azt, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz. Ezért a másodfokú bíróság ezzel az okfejtéssel egyetértve a vádlott cselekményét forgalomba hozatallal elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősítette. Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság azzal, hogy a vádbeli cselekmény kísérleti szakban maradt. A hivatkozott jogeset ugyanis abban különbözik a vádlott cselekményétől, hogy az adott esetben nemcsak a kábítószer feladása történt meg, hanem Kanadában a 2-es tanú és társai a jelentős mennyiséget többszörösen meghaladó hatóanyagot át is vették (ítélet 5. oldal 4. bekezdés).

Ezzel a magatartással pedig a cselekmény befejezetté vált.

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság értékelte, hogy ténylegesen a vádlott által forgalmazott hatóanyag a fogyasztáshoz nem jutott el, és a bűnszervezet keretében történt elkövetés mellőzésre került, ezért úgy látta, hogy az igen jelentős, közel 9 éves időmúlást is figyelembe véve a kiszabott büntetés túl szigorú. Emiatt a főbüntetés mértékét 10 évi fegyházbüntetésre enyhítette.

Tekintettel arra, hogy a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárás a bűnszervezet keretében való elkövetéshez kapcsolódott, melyet a másodfokú bíróság mellőzött, ezért a Btk. 47. §. (4) bekezdésének d./ pontja szerinti törvényi előfeltétel hiányában a feltételes szabadságból való kizáró rendelkezést is mellőzte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. § (1) bekezdése alapján került sor, míg az ítélet egyébtörvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról a bíróság a Btk. 99. §. (1) bekezdése alapján határozott.

A bűnügyi költség viselése a Be. 381. § (1) bekezdésén, a jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2008. év október hó 2. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Miszlai Dr. Lányi Éva s.k. Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.913/2006/45. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.63/2008/14. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év október hó 2. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő